

LOGOS

**BİZ EĞİTİMCİLER KENDİ ELİMİZLE ELİMİZİ KOLUMUZU
BAĞLARIZ ÇÜNKÜ**

Eğitimcilik dünyanın en zor uğraşlarından biri, belki de ilkidir. Bir de söz konusu eğitim insan sağlığına odaklanmışsa sorumluluk daha da ağırlaşır. İnsana odaklanmış yaşam felsefesinde insan yaşamıyla ilgilenecek en hassas işi yapıyorsunuz demektir. Geleceğin temel taşı olan ve sonuçları yıllarla sonra toplanan eğitim bu sebeplerle kendini ilke, ilke bağlar. Alanımızdaki eğitim süreci, insanoğlunun kolay eğitilebilir olduğu dönemi aşmıştır. Birey yanlış ilkeler edinmiş olabileceği gibi, ilkesiz bir öğrenim geçmişi de olabilir. Eğitim yatkınlığı dönemi gerilerde kalmıştır. Eğitim verdiğimiz konu ise hata kabul etmediği gibi ilkesizliği de kabul etmez duyarlılıkta bir konudur. Ve söylenen ne olursa olsun eğitilen birey bilinçaltı donanımı önünde gördüklerini benimser, özümser. Bu bakımdan eğitici kendini ortamın gerektirdiği detayda ilkelerle bağlar. Böyle bir yaşam yeniliklere sınırla bakan sıkıcı bir yaşamdır. Temkinli gitmek eğitimcinin en önemli davranış kalıbıdır. Eğitimcilerin yeniliklere özgürce açılmak hevesleri içlerinde kalır. Eğitilenlere sınırlarını öğretmek, sorumluluklarını hatırlatmak Hipokrat'ın "Önce zarar verme" ilkesini benimsetmek, bir şeyin yapılıp bitirilmesi yanında nasıl yapıldığının da en az o kadar önemli olduğunu vurgulamak ve bunları sabırla tekrarlamak eğitimcilerin sonsuz işlerinin başında gelir.

Burada verim olarak; bir eğitim ortamından çıkan öncü olmuş kişilerden çok -çünkü bireyler arasında eğitimini kendi yönlendirebilme yeteneği edinmiş olanlar da vardır- eğitim ortamının ortalaması ve bir o kadar da ortamdaki yetişen en sonlarda yer alan bireyin tutturduğu asgari düzey kıstas alınmalıdır. Ve eğitici kendi emeğini bu alanlarda ölçmelidir.

Süreç içinde yanlış yön alan, sınırları zorlayan ve yıkma eğilimi gösteren ve farkında olmadan yanlışlara takılan bireyler olabilir. Eğitici, birey kaybetmeyi göze alamaz ve yanlış örneklerle de imkan tanıyamaz. Bu sebeple sabırla doğruları göstererek beklide daha detay ilkeler ortaya koyarak ve en önemlisi ikna

ederek sabırla eğitimine devam etmelidir. Kolaycı bir yaklaşım sergileyemez, en zor ve idealist yolu seçmek zorundadır. Kolaycılık insanoğlunun içsel dürtülü eğilimidir zaten. Yaşamı pratik olarak daha kolaylaştırır gibi görünse de gerçek, çoğu kez basit bir bakışla görüldüğü gibi değildir ve yaşamı gerçekler oluşturur. Eğitici ancak sabırla ve emekle yakalanan gerçekleri bireye göstermek ve aramasını sağlamak zorundadır. Yanlış örnekler kolaycılığın cazibesıyla çabuk çevre bulur. Kesif otorite kullanılmazsa eğitimcinin etkinliği kalkar. Tehlike; eğitilen bireylerin gene kolaycı bir kimlikle; kurallara uyar görünüp ama eğitim seçimlerini kolaycılıktan yana kullanmalarındadır. Siz kendinizi sınırlamakla kalırsınız. Böyle bir durumda eğitim içinde oluşan her pürüzden yararlanarak bireyleri doğru davranma yolunda ikna etme sanatı çalışır. Eğitici her sorunda reçete üretebilen olmak zorundadır. Problemleri çözecek yollar göstermeden kolaycılığı ortadan kaldırmak nerdeyse imkansızdır. Eğitilenlerin elinde her soruna karşı örnek reçeteler olmalıdır. Kesif otoriteye gelince; biz önermiyoruz. Eskilerden kalan bu usul bireyin iç dünyası ve düşüncesiyle ortam arasında kopukluk yaratmakta eğitimden eser olarak geriye sadece kesif otorite kalmaktadır. Birey erki ele geçince her düşüncesini tartışmasız otoriteyle dayatıcı bir davranış eğilimi kazanmaktadır. Bu şimdiye ve geleceğe insanlık adına hiçbir kazanım taşımaz, kanaatimizce hırsı pekiştirir.

Hepsinin üzerinde eğitiminin sanatı; bütün bu ilkelerle sınırlama uğraşlarını verirken yaratıcı düşüncüyü yok etmemek hatta ortaya çıkarmak ve desteklemektir. Bütün bu sabır ve azminin meyvelerini yıllarca sonra görebilecek olan eğitimcinin belki de eğitim süreci içinde görebileceği tek verim ve heyecan budur. Yaratıcı düşüncenin ürünlerini görebilmek ve gösterebilmek.

İlkeli ve yaratıcı düşünceli eğitimler dileyerek.

Dr Z.Rezan Yorgancıoğlu